

A group of hikers is seen from behind, walking along a stone path on a grassy mountain slope. In the background, a valley with green fields and a small town is visible under a clear blue sky. A large graphic logo consisting of two overlapping circles is positioned behind the title text.

BUDOUČNOST CIRKVE

3 - 2010

EDITORIAL

Milí čtenáři,

v době, kdy se všichni těšíte a máte už určitě naplánovanou dovolenou, přicházíme s novým číslem Budoucnosti církve.

A na co se můžete v tomto čísle těšit? Příspěvek Život jako povolání, který zazněl během letošního Mezinárodního fóra mládeže v Římě, je povzbuzením pro ty, kteří ještě své životní povolání hledají, a ujištěním o správném rozhodnutí, případně povzbuzením ve vytrvalosti pro ty, kteří se již pro nějakou z cest rozhodli.

O tom, co všechno je, co obnáší a co přináší, když se řekne služba v církvi, se dozvíte hned v následujícím článku. Otiskujeme první část překladu, který je možná náročnějším odborným textem, ale může nás motivovat, abychom uvažovali nad obsahem i formou své vlastní služby v církvi.

P. Jaroslav Krajl... že vám to jméno nic neříká? Prosím, seznamte se v rubrice Rozhovor s ředitelem.

Jestli ještě nemáte zaplněné celé prázdniny, je možné si vybrat z několika zajímavých akcí, jejichž pozvánky přinášíme na dalších stránkách časopisu. A můžete i plnit kalendář na první poprázdňinové měsíce.

Nezadržitelně se nám blíží také Celostátní setkání animátorů, u něhož odkrýváme něco z programu, který účastníky čeká. Tak neváhejte, a jestli jste tak ještě neučinili, tak se přihlaste na svém diecézním centru pro mládež. Více informací naleznete na www.csa2010.signaly.cz.

Něco málo přes 400 dní zbývá do dalšího Světového dne mládeže (WYD), který se bude konat příští rok od 15. do 21. srpna ve španělském Madridu. Kromě toho, že můžemešetřitnavšechnynákladyspojenéscestou a pobytem, můžeme se již nyní začít připravovat duchovně. Přinášíme instrukce k tomu, jak bude příprava probíhat. Více informací o dopravě, ubytování, zajištění stravy, programu v diecézích a další praktické rady i duchovní podněty naleznete na www.madrid2011.signaly.cz.

Dovolujeme si zas – po několika letech - přiložit složenku a požádat Vás o finanční příspěvek na tisk a vydávání Budoucnosti církve (jedno číslo vychází i s poštovním něco málo přes 20 Kč). Prosíme Vás, je-li to ve Vašich možnostech, i o dar na naši práci s mládeží, nyní konkrétně na organizaci Celostátního setkání animátorů. Kdybyste chtěli využít přímo převodu z účtu na účet, příkládám naše číslo: 150369794/0300. Za každý příspěvek předem děkujeme. Je možné vystavit i potvrzení o daru.

Své dotazy, připomínky, objednávky pište na adresu redakce nebo na email: mladez@cirkev.cz

Doufám, že vám toto číslo z příjemné chvíle odpočinku a přispěje k dobré pohodě a relaxaci.

Odpočinkové léto přeje a u dalšího čísla na viděnou se těší

Zdeňka Hennigová

BUDOUCNOST CÍRKVE, časopis pro podporu pastorační mládeže. Ročník XVII., číslo 3. Vychází 5x ročně.

Vydává: Asociace křesťanských sdružení mládeže, o.s. a Sekce pro mládež České biskupské konference, Thákurova 3, 160 00 Praha 6.

Redakce: Zdeňka Hennigová, Marie Světničková, Anna Brabcová, Petra Přenosilová, Petr Jakeš, Petr Hrtús, P. Vít Zatloukal, .

Adresa: Thákurova 3, 160 00 Praha 6, tel.: 220 181 739, mladez@cirkev.cz.

Sazba: Vít Zatloukal.

Tisk: Tiskárna Kleinwächter, Frýdek-Místek

Foto na obálce: archiv Arcidiecézního centra pro mládež pražské arcidiecéze.

Registrace MK ČR E 18746. ISSN 1803-8158. Objednávky přijímá redakce časopisu. Rozšiřuje se bezplatně.

OBSAH

Odpočinek	3	Rozhovor s ředitelem - P. Jaroslav Krajl	20
Život jako povolání	4	Výzva skupiny Pastorače povolání	20
Služby (v církvi)	11	Sekce pro mládež zve, pořádá a informuje	21
Maria, matka a vzor každého povolání	16	Celostátní setkání animátorů	25
Pastorační příprava na WYD	17	Světové dny mládeže (WYD) - informace	26
Benedikt XVI. zve mladé do Madridu	19	Logo WYD	27

ODPOČINEK

„Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím.“ (Mt 11,28)

Vstupujeme do prázdninového času a období zasloužených dovolených. Asi většina z nás má toto období odpočinku a rekreace velmi ráda a někdy více či méně pocítujeme, že jej potřebujeme a že už je nejvyšší čas pro zotavení.

Hned v prvních biblických knihách čteme, že i sám Bůh po své stvořitelské práci zaslouženě odpočíval (*srov. Gn 2,2; Ex 31, 17*) a i Pán Ježíš chodíval na opuštěné místo, do přírody, aby se modlil a odpočinul si (*srov. Mk 6, 31*). Když se však podíváme okolo sebe, zjistíme, že lidé mají stále naspěch a vlastně neumějí odpočívat. Tak často slyšíme kolem sebe to zaklínadlo „Nemám čas, nemůžu si dovolenou dovolit, prostě nestíhám!“

Vypráví se, že svatý Antonín z pouště jednou takhle odpočíval se svými učedníky před chatrčí, když šel kolem lovec. Překvapilo ho, že je Antonín tak uvolněný, a protože situace nesplňovala jeho představu o tom, co by měl svatý mnich dělat, vyjádřil svoji nelibost. Antonín mu řekl: „Napni svůj luk a vystřel šíp.“ Lovec tak učinil. „Napni jej znovu a vystřel další šíp,“ pokračoval Antonín. A lovec to ještě mnohokrát zopakoval. Nakonec se ohradil: „Otče Antoníne, když budu luk pořád napínat, tak praskne!“ „A tak je tomu i s mnichy,“ odpověděl Antonín. „Kdybychom přehnal

jistou míru, zničilo by nás to. Proto je správné si čas od času odpočinout.“

Odpočinek potřebuje celá naše bytost. Tělo i duše. Jsou před námi dny, které nám dává Pán jako veliký dar a zve nás, abychom vstoupili do školy umění odpočívat.

V krásách přírody, v žasnutí nad velikostí stvoření, můžeme zakusit opravdovou blízkost Boha – Stvořitele a v této jeho blízkosti pak čerpat sílu pro naše mnohdy unavená těla. Často býváme také unavení z různých konfliktů s lidmi z našeho okolí. Udělejme si tedy v době volna více času na druhé. „Odpočinek“ a pokoj naše duše prožije tehdy, když se s druhými smíříme a tím, že je budeme v moci božského Ducha milovat. Neodpuštění ohrožuje pokoj a náš život. Odpuštění, dobrota, láska a snaha jít druhému naproti, vytvářejí pokoj a radost ze života a může tak přijít pravý odpočinek pro duši. Asi nejvíce si člověk odpočine v milující Boží náruči. Zpravidla v době volna míváme i více času náš vztah s Bohem, na sebe a tedy i více prostoru ponořit se do opravdové modlitby, „spočínout“ v Jeho blízkosti a občerstvit tak naši duši.

Přeji Vám všem pozhnané letní dny plné kvalitního odpočinku!

P. Radek Vašínek, kaplan v Mladé Boleslavi

ŽIVOT JAKO POVOLÁNÍ

Moysés Louro de Azevedo Filho

*Příspěvek z Mezinárodního fóra mládeže,
které probíhalo ve dnech 23. - 28. března 2010 v Římě na téma Povolání k lásce.
„Jestliže žiješ s mladými, stáváš se sám mladým.“ (Jan Pavel II.).
„Církev je živá. A církev je mladá.“ (Benedikt XVI.).*

Osobní svědectví

Když jsem byl požádán, abych se zabýval tématem Povolání k lásce, připomněla se mi okamžitě má vlastní minulost. Pokusím se podat svědectví o tom, jak působila Boží láska v mém mládí a jak mi pomohla učinit zásadní rozhodnutí, které provází celý můj život.

Narodil jsem se v tradiční katolické rodině, která se každou neděli účastnila slavení eucharistie. Moje matka byla legionářka Mariina a denně chodila na mši. Když se moji rodiče vzali, velmi si přáli mužského potomka. V modlitbě prosili Boha o tuto milost. Byla to zvláštní modlitba mé matky, která byla velmi horlivá. Po roce manželství se narodila první dcera. Moje matka plná víry (dnes je jí čtyřiaředesát let) nepřestávala prosit o chlapce a zasvěcovala ho v srdci Bohu. Po roce počala a narodila se druhá dcera. Po dvou letech... další holčička. Uběhlo dvanáct let. V srdci mé matky stále zůstávala modlitba a touha mít syna. Když otěhotněla počtvrté, narodila se čtvrtá dcera. Po roce pátá dcera. Uběhlo dalších šest let. A když už se to neočekávalo, ve třiačtyřiceti letech počala moje matka mě, syna, po kterém tolik toužila a za něhož se tolik modlila

Po mnoha letech jsem si uvědomil, že svůj dar života nemohu pochopit bez souvislosti s modlitbou své matky a tajemstvím Boží lásky, které je v tom obsaženo.

On nás miloval první

Každý z vás má svou vlastní historii, jinou než já a jinou než ostatní mladí. Zároveň však existuje základní a pevný společný prvek, totiž že náš život má původ v Božím srdci plném lásky. On je láska! A skrze lásku jsme byli stvořeni; skrze lásku jsme byli předurčení. On nás miloval první a má pro náš život plán lásky. Každý z nás je neopakovatelným způsobem milován, chtěn a vyvolen Bohem! Jak říká prorok Jeremiáš: *„Dříve než jsem tě utvořil v lůně tvé matky, znal jsem tě“ (Jer 1,5).*

Tváří v tvář posvátnému daru života můžeme pochopit, že náš život není plodem náhody. Je to „Stvořitelův úradek“, plán vedoucí ke štěstí, který má sám Stvořitel s každým z nás. Tento objev je zásadní a jedině skrze něj můžeme najít skutečný smysl a cíl naší existence. To se neděje jen na rovině pojmů, ale také jako plod zkušenosti s živým Bohem.

Setkání s Kristem: základ každého povolání

Pokračujme ve sdílení mé minulosti. V období dospívání jsem se vzdálil od Pána a od církve, aniž jsem si to uvědomoval. Víra se pro mě stala podružnou záležitostí, k níž jsem se uchýlil pouze v okamžicích velké potřeby. Začaly do mě pronikat ideologie a nové myšlenkové proudy tehdejší doby. Církev mi připadala jako něco zastaralého, jako muzeální kousek, který ve mně nebudil nejmenší zájem.

Prožíval jsem první roky svého mládí a chtěl jsem využít svůj život ve všem, co mi nabízel. Chtěl jsem se bavit za každou cenu a hledal jsem štěstí v každém okamžiku.

Právě v tomto období mého života, bylo mi sedmnáct let, jsem se díky naléhavému pozvání jedné přítelkyně zúčastnil katolických duchovních cvičení pro mládež. Tato duchovní cvičení změnila život, mládí, minulost. Skrze osobní setkání s Ježíšem Kristem jsem mohl zakusit přijetí nekonečné lásky Boha, který mě miluje. Dává svůj život, abych měl já život, a to život v plnosti. Poprvé jsem pochopil, že štěstí není pouhé slovo, nýbrž osoba: Ježíš Kristus Zmrtvýchvstalý. On je živý Bůh, který se přišel se mnou setkat a skrze bolesti i radosti mého života mě může osvobodit a povolat k následování. V následování Jeho jsem mohl zakusit pokoj. V něm jsem našel jistou cestu pravého štěstí, které nemá konce. Konečně jsem pochopil plnost a smysl života a plný obsah Věčného Slova.

Myslím, že toto je jedna ze základních otázek pro mladé lidi naší doby. Mohu vlastně říci, že se týká mladých všech dob, kteří touží po štěstí, smyslu a plnosti života. Už tenkrát se bohatý mladík ptal Ježíše: „*Mistře dobrý, co musím dělat, abych dostal věčný život?*“ (Mk 10,17). Před touto otázkou se na něj Ježíš podíval s láskou.

Pouze tato Láska, Láska nekonečná, Láska nezištná, neomezená nás milovala a dala za nás život „*když jsme byli s Bohem ještě znepřáteleni*“. Boží láska je skutečná, není to iluze ani fantazie, je to láska zjevená a dosvědčená na kříži. V jeho otevřeném srdci jsou obmyty naše rány a uzdraveny naše bolesti. Boží láska je silnější než náš hřích a smrt. Ukazuje se v síle a plnosti v Kristově zmrtvýchvstání.

Kristus živý a zmrtvýchvstalý nás zve, zvláště ty silně nevěřící a tvrdého srdce,

abychom prožili zkušenost víry v kráse a síle jeho vzkříšení. Jako je zkušenost Tomášova. Ježíš zve i nás, abychom vložili svou ruku do jeho otevřeného boku. Ne tělesnými prsty, ale prstem víry. A jako Tomáš utrpěl šok ze vzkříšení, které proměnilo jeho život, ať šokuje a proměňuje také náš život. I když jsme Kristu vzdáleni, můžeme se stát jeho blízkými, mít blízký vztah k jeho ranám z lásky. Z nás mladých nevěřících se mohou stát mladí, kteří mají pravou a plnou víru. S Tomášem a celou církví můžeme volat: „*Pán můj a Bůh můj!*“

Jestliže jsou tato setkání rozhodující pro zrození skutečných učedníků Ježíše Krista v každé době, tím spíše to platí pro mladé našeho tisíciletí, kteří potřebují „*vidět a dotýkat se Ježíše*“. Pouze skrze toto osobní a proměňující setkání s osobou Ježíše Krista v síle Ducha Svatého není křesťanství pouhá nauka, nýbrž má schopnost změnit náš život i život světa.

„Na počátku křesťanského života není určité etické rozhodnutí či nějaká velká idea, nýbrž je to setkání s událostí, s Osobou, která otevírá před životem nový obzor a dává mu rozhodující zaměření“ (Benedikt XVI., Deus caritas est, 1). Ale jak by mohli dnešní mladí lidé vidět Ježíše a dotýkat se ho? Právě v jeho živém a vzkříšeném těle, v němž jsme jeho učedníci! Pokud budeme kontemplantovat Ježíše a necháme se Jím milovat prostřednictvím našeho pohledu, naslouchat Jeho slovu prostřednictvím našich úst a budeme zakoušet nekonečnou Ježíšovu lásku ve svém srdci, pak i ostatní mladí lidé budou moci prožít tuto zkušenost skrze naše svědectví o jeho zmrtvýchvstání.

Zkušenost církve

„Církev je živá. Církev je mladá“ (Benedikt XVI.).

Budu vám vyprávět také o jiné zkušenosti, která poznamenala můj život. Po zážitku

s Ježíšem Kristem a po vylití Ducha Svatého jsem v sobě pocítil silné volání k evangelizaci mladých, kteří stejně jako já kdysi, hledají štěstí v iluzorním životě, jsou vzdáleni od Krista a jeho církve. Nevěděl jsem však, jak to provést. Tehdy přijel Jan Pavel II. do mého rodného města Fortaleza v Brazílii. Bylo to v roce 1980 a tehdy mi kardinál Lorscheider dal za úkol reprezentovat mladé naší arcidiecéze a předat papeži při obětním průvodu při mši svatě dar. Byl jsem velmi šťastný, že jsem byl vybrán. Ihned jsem se kardinála zeptal: „A jaký dar mám pro Svatého otce připravit?“ Odpověděl: „Nevím, sedni si a přemýšlej...!“ Trochu jsem se vyděsil: co by měl dát mladý dvacetiletý člověk papeži? Oddal jsem se modlitbě a po nějaké době jsem dostal nápad. „Už vím, co papeži dám. Dám mu to nejcennější, co mám - svůj život, své mládí. Ponesu Ježíše Krista všem mladým, mužům i ženám, vzdáleným od Ježíše a církve. Toto je nejlepší dar, jaký mohu dát Kristu, církvi, papeži.“ Devátého července jsem k nohám Jana Pavla II. položil dopis, v němž jsem odevzdával svůj život a mládí, zdarma dávám to, co jsem zdarma dostal - dar Kristovy lásky. Musím přiznat, že tato zkušenost byla vzrušující. Papež se na mě podíval, upřel na mě svůj pohled, objal mě a požehnal mi. Mohu říci, že toto setkání bylo pro můj život rozhodující. Papežův pohled pronikl až do nejhlubšího nitra mé duše, probodl ji. Bylo to jako by četl všechno, co bylo v mém nitru zapsáno. V tu chvíli jsem se skrze pohled a lásku Jana Pavla II. cítil viděn, milován, slyšen, objat a pozván samotným Kristem a církví. Bylo zaseto semeno, z něhož později vznikla komunita Šalom.

Křesťanské povolání, odpověď lásky

Každá pravá zkušenost s nekonečnou láskou Ježíše Krista nás vede k odpovědi lásky. Před láskou, která se dává takovým způsobem a s takovou velkorysostí jako láska Kristova, nemůžeme zůstat pasivními.

Rodí se požadavek odpovědi lásky. A čím intenzivnější a silnější je tato láska, tím intenzivnější a silnější je naše odpověď. Na lásku, která dává všechno, může být odpověď pouze přílnutí k víře, přijetí této lásky a úplné darování svého života. Proto znovu mohutně zaznívá Ježíšovo slovo: „*Neboť, kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mne ztratí, nalezne ho!*“ (Mt 16,25).

S Ježíšem neexistuje polovičatost, protože pravá láska, je darováním sebe, vyžaduje plnost, v ní nalezneme štěstí. Štěstí nenajdeme, pokud chceme žít svůj života podle svých plánů, záměrů a omezených, egoistických přání. Skutečný život a štěstí najdeme jedině tehdy, když skrze lásku Boha a druhých zapomeneme na sebe a odevzdáme svůj život. Jedině taková láska nás naplní, osvobodí, učiní skutečnými lidmi, pravými dětmi Božími. Papež Benedikt XVI. nám připomíná: „*Kdo chce uchovat svůj život pro sebe, zít jen pro sebe sama, uchvátit si všechno a využít všechny možnosti – právě tak svůj život ztratí. Jeho život se stane nudným a prázdným. Jedině zřeknutím se sebe sama, jedině v nezištném darování svého „já“ ve prospěch tvého „ty“, jedině mým „ano“ k většímu životu (Božímu) se i můj život stane širokým a velkým. Tento základní princip, který ustanovuje Pán, je prostě identický s principem lásky.*“ (kázání na náměstí sv. Petra, XXIV. WYD, 5. 4. 2009).

Znovu objevit křesťanskou milost a svobodně se rozhodnout

Nežít už pro sebe, ale pro Boha a pro druhé, učit se milovat a chápat, že toto je cesta ke štěstí. Je milostí, ale obsahuje také rozhodnutí. Rozhodnutí je úkonem naší svobody.

Zde se ukazuje základní princip naší odpovědi na Kristovu lásku, našeho rozhodnutí pro Něj, našeho rozhodnutí

následovat Její svobodně. Bůh vždy respektuje naši svobodu, ale připomíná nám, že „*svoboda neznamena užívat si života, považovat se za absolutně autonomního, ale orientovat se podle míry pravdy a dobra*“ (Benedikt XVI., Kolín, Marienfeld, XX. WYD, 21. srpna 2005).

Proto: „*Být skutečně svobodnými znamená mít sílu vybrat si toho, skrze něhož jsme byli stvořeni a přijmout jeho vládu nad naším životem*“ (Jan Pavel II. poselství k XIX. WYD, 4. 4. 2004).

Víme, že ve světě poznamenaném individualismem, hedonismem a relativismem není jednoduché činit radikální rozhodnutí pro Ježíše Krista a jeho evangelium. Je to rozhodnutí, které můžeme učinit pouze s podporou Boží milosti. Ta je nám dána plně a velkoryse ve křtu. Křest nám poskytuje moc shora, již je Duch Svátý, božská láska.

Jestliže je lidská láska schopná vykonat v životě člověka podivuhodné věci, co by nemohla učinit Boží láska? V ní máme sílu žít nadpřirozený život a sílu jít až za naše představy. V síle Ducha Svatého a všech darů a milosti, které jsme s ním přijali ve křtu, můžeme dát velkoryse Bohu to, co je naše, a s pomocí jeho milosti můžeme svobodně směřovat k povolání, k němuž jsme povoláni všichni, totiž ke svatosti!

Svatost je jistý směr života a pravého štěstí, které nespočívá v životě bez bolesti, ale v životě, který dokáže skrze lásku ke Kristu a k druhým obejmut bolest a učinit bolest plodnou a životodárnou.

Rozlišování povolání jako objevování Božího plánu lásky s každým z nás

K následování Krista Pán povolává různým způsobem. Některé volá k manželství, jiné k zasvěcenému životu nebo celibátu pro Boží království; jiné volá ke služebnému kněžství.

Je důležité vědět, že to je Pán, kdo nás volá a dotýká se nás, počínaje naší svobodou,

kteřá předpokládá odpovědnost. Je důležité umět naslouchat a rozlišovat způsob, jakým můžeme odpovědět na Pánův hlas volající nás k tomu, abychom ho milovali a sloužili mu.

„*K tomu, abyste objevili plán života, který vás může učinit plně šťastnými, naslouchejte Bohu, který má plán lásky s každým z vás.*“ (Benedikt XVI. poselství k XXV. WYD, 28. 3. 2010). Bůh má plán lásky s každým z nás! Toto přesvědčení nám dává velkou jistotu, nestojíme před budoucností sami. Bůh pro nás má plán lásky. Je to povolání, které se rodí v jeho srdci a týká se každého z nás. Toto je velká radost a výzva, která rodí otázky: jak mohu rádně rozlišit své povolání, svůj životní stav? Podle kterých kritérií mám rozlišovat, kde mě Pán chce mít, kam mě volá?

Potřebuji lépe znát životní stavy a formy. Potřebuji být také učenlivý k Božímu hlasu. Jako pomoc při naslouchání a rozlišování Božího hlasu nám můžou sloužit tři kritéria (z mnoha jiných, která jsou také důležitá). Mohou nám pomoci lépe rozlišit naše povolání, místo, kde nás Pán volá k následování.

1. Přátelství s Bohem - pokud žijeme důvěrný život s Bohem živený četbou jeho slova, život vytrvalé osobní modlitby a autentický svátostný život, bude jednodušší rozlišit mezi mnoha hlasy, které zaznívají uvnitř i vně nás. Hlas Pána, který k nám promlouvá v srdci a v životě, nás volá a ukazuje nám cestu, kterou máme jít. „*Život víry a modlitby at' vás vede po cestách důvěrnosti s Bohem a pochopení velikosti plánu, které má pro každého*“ (Benedikt XVI., poselství k XXV. WYD, 28. 3. 2010).

2. Upřímnost srdce - touha konat bezpodmínečně Boží vůli a čistota našich úmyslů jsou nezbytnými podmínkami pro pravdivé naslouchání Božího hlasu.

„S důvěrou se ptejte: ‚Pane, jaký je tvůj stvořitelství a otcovský plán s mým životem? Jaká je tvá vůle? Toužím ji naplnit. Buďte si jisti, že vám odpoví. Nemějte strach z jeho odpovědi!“ (Benedikt XVI. poselství k XXV. WYD, 28. 3. 2010).

3. Vnější pohled - dobré a zralé duchovní doprovázení, které může zachovat vnitřní svobodu a které je zároveň pomocí vidět a rozeznat zlatou nit, již Duch Svátý vetkává do našeho života. S ní nás vede ke způsobu života, k němuž jsme povoláni, skrze darování se Bohu a druhým. Ježíše následujeme společně s druhými a oni nám mohou napomáhat k tomuto základnímu rozhodnutí v našem životě. Při rozhodování pro nějaký životní stav je důležité si uvědomovat, že existují lidé, kteří dosáhli věkové zralosti (a kolikrát ji dokonce překročí), ale zásadní rozhodnutí neučinili. Je to jako by se očekávalo, že povolání „spadne samo z nebe“, bez svobodného rozhodnutí.

Stále si připomínejme, že Bůh nám dal vnitřní svobodu, že „láska vítězí nade vším strachem“. K rozlišení našeho životního stavu je nutné přispění naší svobody nebo osobní rozhodnutí, které nemá strach z toho, co je definitivní. Bůh, který volá, nám sám dává znamení své lásky, ale nenutí nás přijmout povolání ze strachu. Rozhodnutí pro životní stav vyžaduje svobodu. Moje vůle je dotčena božskou láskou, která mě vede k tomu, abych učinil rozhodnutí, za něž jsem odpovědný. Rozhodnutí, které je moje a při kterém nemám strach z toho, co „je navždy“.

Jak řekl Svátý otec: „*Nemějte strach z definitivních rozhodnutí. (...) Tváří v tvář riziku zavázat se na celý život (...) zakoušíte strach. (...) Avšak, když se mladý člověk nerozhodne, podstupuje riziko, že zůstane věčným dítětem! Říkám vám: Odvahu! Čiňte definitivní rozhodnutí, protože v pravdě tato rozhodnutí jsou jediná, která*

neničí svobodu, ale dávají správný směr. Umožňují jít vpřed a dosáhnout v životě něčeho velkého.“ (Benedikt XVI., Luanda, Stadio dos Coqueiros, 21. 3. 2009).

Životní stavy a láska jako úplné a upřímné darování sebe

Jan Pavel II. rád mluvil o lásce v souvislosti se snoubeneckým obrazem a definoval ji jako „úplné a upřímné darování sebe“.

Tento typ lásky mohou žít lidé v různých formách života. Pojetí vztahu s Bohem jako vztahu snoubeneckého se v Bibli používá pro všechny formy. Ježíš se v evangelích podobností (srov. Mt 9,15; 25,1-2) představuje jako „Snoubenec“ a dává poznat, že „duchovní manželství křesťana, započaté ve křtu, dosahuje plnosti ve smrti, která vede k věčnému spojení s Kristem“. Rozhodnutí pro tento typ lásky nás spojuje, činí nás celistvými, dává svobodný a krásný život.

Církev a lidstvo potřebují lásku „snoubeneckého“ typu žitou v různých životních stavech:

Svatost manželství – ve svátosti manželství se ukazuje krása lidské lásky mezi mužem a ženou, lásky vyzdvížené na nadpřirozenou úroveň v jednotě s Pánem, lásky uschopněné k věrnosti, lásky nerozlučné, korunované otevřeností vůči životu. Manželství, které směřuje k hluboké osobní jednotě, které působí, že jsou manželé jedno tělo, a které formuje jediné srdce a jedinou duši. Manželství žité jako autentický život svatosti, v němž je evangelium nejvyšším pravidlem pro partnerský život, výchovu dětí a službu církvi a lidstvu. Křesťanské manželství je povolání svědčit na afektivní i efektivní úrovni o lásce ke Kristu a církvi v plodném prostředí a velkorysé otevřenosti vůči životu. Takto se rodina stává školou víry a místem, kde se rodí autentická křesťanská povolání. Rodina je povolána, aby dbala na své vlastní povolání

a misionářskou potřebu, aby mohla být, tak jako v prvních stoletích, autentickou domácí církví - místem společenství a také výchozím bodem pro misii. Jak velká milost je chápání svátosti manželství jako Božího plánu a ne jen lidského, jako povolání ke spolupráci s Bohem Stvořitelem a k vyzařování jeho věrné lásky k lidstvu.

Zasvěcený život - zasvěcené osoby pro království Boží jsou muži a ženy, kteří skrze dar zasvěceného celibátu obětují svou lásku, tělo i duši Kristu ve službě lidstvu. Vykazují velkou a tajemnou duchovní plodnost a nezvratné svědectví a sílu v hlásání Krista. Profese evangelijních rad, již zasvěcení skládají, vychází z hluboké milosti důvěrného vztahu s Pánem a činí je *znaméním a proroctvím* pro svět (srov. VC 15-16). Máme přirozenou schopnost vybrat si a milovat někoho výlučným způsobem. V zasvěceném celibátu je osoba, kterou vybíráme skrze lásku, sám Ježíš, který si nás vyvolil a miloval první. Ve svobodě těch, kdo jsou povoláni, činí tento výběr výlučně lásky. Touto láskou čistě a plodně milujeme druhé, aniž bychom kdy upadli do výlučnosti. Toto je tajemství síly lásky zasvěcených osob, způsobené jedině Kristem, snoubencem jejich těla a duše. Tato výlučná láska má v samém Bohu svůj „střed“ a dává se pak ve svobodě, síle a intenzitě všem lidem. Je dávana zdarma, nezištně a univerzálně všem, zvláště těm nejpotřebnějším.

V tomto smyslu mluvil Benedikt XVI. o zasvěceném celibátu: „*Skutečný základ celibátu lze shrnout do jediné věty: Dominus pars (mea) – Ty jsi můj podíl. Znamená uchvácení nadšením pro Boha a získání milosti k důvěrnějšímu bytí s ním ve službě jemu i druhým. Celibát má být svědectvím víry: víra v Boha se stává konkrétní v takové formě života, která nachází smysl jedině ve vztahu k Bohu. Opřít svůj život o něj, zřít se manželství a rodiny znamená,*

že přijímám a zakouším Boha jako skutečnost, a proto ho mohu předávat lidem“ (Benedikt XVI. promluva k Římské kurii při příležitosti vánočního přání, 22. 12. 2006).

V hedónistickém a relativistickém světě, který ztratil smysl pro krásu, je celibát eschatologickým darem a naléhavým, potřebným a silným znamením, že **všechno pomine, jen Bůh zůstává**. Musíme tedy dosvědčovat, že celibát není překážka ani negace, ale povolání lásky, lásky absolutní, jež nikdy nepomine, protože je cestou otevřenou samotným Ježíšem, který si ji vyvolil za svou. „*Panenství se neomezuje na pouhé ‚ne‘, ale obsahuje hluboké ‚ano‘ snoubeneckému řádu - dát se skrze lásku úplně a nerozdělitelně“* (Jan Pavel II., Generální audience, 16. ledna 1980).

Zasvěcené panenství podporuje (svědectvím i mysticky) závazky ostatních forem života. „*Milost rozmnožuje božskou silou požadavky lásky. Pokud je láska autentická, je naprostá a výlučná, stálá a trvalá a podporuje vytrvalost, která vede k hrdinství. Proto byla volba zasvěceného celibátu v církvi vždy považována za znamení a podporu lásky - znamení lásky bez výhrad, podpora lásky, která všechno objímá“* (Jan Pavel II.).

Kněžská služba - kněží jsou ti, kteří od církve přijímají svátost svěcení, spojují se zvláštním způsobem s Kristem a jsou prodloužením jeho přítomnosti, nástroji jeho milosrdenství; kněží jsou udělovateli všech milostí od Pána skrze svátosti, zvláště skrze svátost smíření a eucharistii.

Jak velkou moc Bůh svěřuje člověku povolánému ke kněžství! Není to moc tohoto světa, není to pozemská sláva, ale moc, která prochází jeho rukama (a pouze rukama kněze), aby udělovala jeho milosrdnou lásku uzdravující člověka a odpouštějící i nejtěžší hříchy, schopnou udělat i z největšího hříšníka nové stvoření. Moc, která je láskou

a která nám na oltáři dává účast na Ježíšově oběti lásky. Skrze slova kněze se chléb stává Tělem Kristovým a víno se stává Krví Kristovou, jež živí obrovský zástup lačných. Toto konání in persona Christi prochází lidskými dějinami a vytváří smířený život a svatost v srdcích lidí. Jak nezměrnou moc Bůh dal lidem! Moc své lásky, která je radikálním odevzdáním sebe, a která nás nechává myslet o kněžském povolání tak vznešeným způsobem.

V tomto smyslu pozorně naslouchejme výzvě Svatého otce v jeho poselství mládeži, v němž připomíná kněžské povolání: „*Rád bych povzbudil mladé lidi a především chlapce, aby byli vnímaví k tomu, zda je Pán nezve k většímu daru, na cestu služebného kněžství a aby byli připraveni k velkorysému a nadšenému přijetí tohoto znamení zvláštního vyvolení*“ (Benedikt XVI.).

Svatý farář Arský říkal: „*Kdybychom neměli svatost kněžství, neměli bychom Pána. Kdo ho uložil do tohoto svatostánku? Kněz. Kdo přijal vaši duši na samém začátku života? Kněz. Kdo ji živí tím, že jí dává sílu dovršit její putování? Kněz. Kdo ji připravuje, aby se mohla ukázat před Bohem, omývá ji naposled v krvi Ježíše Krista? Kněz, vždycky kněz. A jestliže tato duše zemře (kvůli hříchu), kdo ji vzkřísí, kdo ji uklidní a dá jí věčný pokoj? Zase kněz... Po Bohu je kněz vším! On sám se správně pochopí až v nebi. (...) Jestliže správně pochopíme, kdo je kněz na zemi, zemřeme: ne hrůzou, ale z lásky. Nechte farnost dvacet let bez kněze, a budete se klanět šelmám... kněz není knězem pro sebe, je pro vás!*“

Ze všeho nejdůležitější je vědomí, že životní stav je povolání a ne otázka seberealizace. Je to otázka daru života. Jedině v lásce a skrze lásku (společný jmenovatel všech životních stavů) můžeme udělat správnou a definitivní volbu a vydat dobré plody, plody života pro církve a lidstvo.

Potřebujeme žádat o pomoc Tu, která je celá krásná, celá čistá, plná milosti. Ona ve svém panenském a čistém těle přijala Slovo, které se stalo tělem. Ona, Snoubenka a Matka, je Matkou všech kněží. Nechtě se za nás přimlouvá, abychom dokázali naslouchat Pánovu hlasu, neměli strach říci ano s odvahou a důvěrou, tak, aby se v našem životě ukázala úplná a průzračná láska ke Kristu.

Poslední slovo k mladým lidem

Evangelium nám ukazuje Ježíše, který pohlíží na bohatého mladíka s láskou. Nejsm Kristus, ale jako úd jeho těla chci poskytnout své oči a svůj hlas, aby se jakýmkoli způsobem vyjádřil pohled a hlas Ježíše, který vám skrze své údy říká: „*Nebojte se mě následovat! Nebojte se dát Bohu to, co je ve vašem životě to nejlepší! Nebojte se vzdát svého bohatství! Nebojte se dát všechno! Nebojte se prosit, abyste byli Božími přáteli! Nebojte se dávat druhým, zvláště trpícím! Nebojte se svým tělem svědčit, podepření v Boží milosti, o kráse a síle čistoty! Nebojte se naslouchat Božímu hlasu v srdci, hlasu náročnému – nejsou to jednoduché věci, jaké nabízí svět – ale hlasu pozhnanému a šťastnému! Nebojte se obejmout kříž, když k vám přijde, když je těžké konat Boží vůli. Vždyť On nás jistě dovede k blaženému vzkříšení! Nebojte se svědčit ostatním lidem s odvahou o síle a kráse Kristovy lásky! Nebojte se být tou novou generací v církvi, jako generace svatých, kteří nás předešli, jež se odvážíla naučit lásce a žít lásku. Chcete znát tajemství 'pramene mladosti'? Život, který se skrze lásku dává Kristu! Nebojte se! Stojí to za to!*“

z italského přeložila Sr. J. Pitterová

Moysés Louro de Azevedo Filho,

V roce 1982 založil ve městě Fortaleza na severovýchodě Brazílie komunitu Šalom.

V této komunitě žijí ženy a muži různých stavů: manželé, zasvěcené osoby a kněží. Snaží se o život v kontemplaci, jednotě a evangelijní službě.

SLUŽBY (V CÍRKVI)*

Luigi Sartori

Ve studijní části Budoucnosti církve přinášíme první část překladu ze slovníku Pastorce mládeže věnovaného pojetí služby v církvi.

1. Výzvy v nových historických podmínkách

V rámci současné teologie se stále více objevuje téma služeb. Někdy máme dojem, že dovolávat se termínu „charisma-slужba“ je určitou módou. Je to hledání vítězné karty a utišujícího léku při aktuální všeobecné krizi?

Možná se při povrchním pohledu kapitola o službách jeví jako dodávání naděje zklamaným. Zachytíme-li však tuto otázku v její hloubce, je mnohem závažnější. Stojíme před výzvou epochálního významu, která od každého vyžaduje snahu o nové zobrazení tváře církve a jejího významu ve společnosti. Naznačíme jen některé směry úvah s cílem správně dešifrovat impulsy, které dávají církvi nové historické podmínky.

1.1. Nová kultura

Není to nic nového, když zdůrazňujeme rostoucí požadavek spoluúčasti a sdílení ve společnosti, i když už je demokratická. Nestací pouze zastupitelská demokracie nebo delegování několika zvolených, aby zastupovali požadavky ostatních. Alespoň na některých úrovních by bylo vhodné vytvořit reálné zastoupení, aby se dosáhlo „všeobecného souhlasu“ a „společné iniciativy“. Tento fenomén se spojuje alespoň se dvěma faktory charakterizujícími základní tendenci technického pokroku.

Na jedné straně jsme svědky šíření kultury subjektivnosti a jejího prosazování (spojeného s tímto šířením): smysl pro vlastní důstojnost, pro sebevědomí a zralou svobodu, z níž vyplý-

vá požadavek mít hodnotu a být považováni za „subjekty“.

Na druhé straně stále komplexnější technický charakter lidské činnosti¹ zvyšuje profesionalitu a zdůrazňuje potřebu specializace a pravomocí.

Vysoce komplexní, specializovaná a profesionalizovaná společnost klade obrovský důraz na role a má tendenci podhodnocovat lidi „konající všechno“. Tito neurčití „všeumělci“ jsou fakticky postaveni na roveň „budížkničům“, těch, kdo „neumí nic“.

Mohli bychom říci, že dnes *osobnost* (*it. personaggio*) *převažuje nad osobou* (*it. persona*)². Člověk je uznáván jako osoba do té míry, do jaké je čistě a jasně kompetentní v nějaké roli. V osobním průkazu totožnosti získává stále větší důležitost rubrika o specializaci; údaje jako jméno, příjmení, otcovství či mateřství, se stávají stále méně významnými.

Takto utvářená společnost má tendenci k selekci a k odsouvání na okraj. I datum narození nabývá na důležitosti, protože dovoluje stanovit věkovou kategorii, do níž spadá člověk „produkující“, člověk schopný vykonávat nějakou odbornou specializaci. Nejenže se odkládá okamžik vstupu do profese³, ale rovněž zrychlování technických změn a rostoucí požadavky na stálou „rekvalifikaci“ představují zvyšující se riziko pro možnost setrvání v kategorii produktivního věku. Pro naše téma je důležité přinejmenším stále více rozhodující význam rolí, profesionality a kompetencí.

K tomu je třeba říci, že *antropologická reflexe* nezůstává před zmíněným jevem neutrální. Naopak, studium nachází prostor a důvod k tomu, aby nově zpracovalo a silně zdůraznilo hodnotu osoby. Navzdory negativním aspektům postupuje cesta lidstva směrem k objevu důstojnosti osoby. Mezi „osobou“ a „osobností“ existuje napětí, ale nikoli protiklad. Dovolme také latinské etymologii vyjádřit stejný hluboký význam a původ „osoby“ (korespondující s řeckým „propon“, s podobným základem), která pochází z pojmu divadelní „masky“ vyjadřující postavu uvnitř recitace lidského dramatu.

Můžeme zdůraznit důležitost konkrétnosti, kterou vyžaduje v lidském uvažování současná debata o právech, svobodě, svědomí a zodpovědnosti. Prostřednictvím vědeckého rozvoje napomáhá moderní doba v rámci lidského světa odstraňovat známky násilí „osudu“ a „údelu“.

V předvědecké éře se určité nespravedlnosti, určité nerovnosti a určitá zla zdály být nevyhnutelné (*ex necessitate*), neodstranitelné, téměř základní a skutečně osudové. Jen několik málo vyvolených mělo z přirozenosti (*ex natura*) možnost sehrávat role a stávat se aktivními subjekty a osobnostmi (postavami)... Dnes tomu tak není. Teoreticky řečeno, každý dostává možnost hledat a objevovat svou úlohu a své „povolání“. Svým narozením se každý ocitá na straně práv a svobod, které je třeba poznávat, chránit a prosazovat, ... zatímco předtím se vše vztahovalo jen na povinnosti.

Univerzální etiku můžeme přepsat do jazykového kodexu práv. Etika vyhlášená v podobě „lidských práv“ směřuje k překonání privilegií a naopak privilejuje každého jednotlivce jako člověka „svobody a zodpovědnosti“, jako člověka, jenž je aktivním subjektem. Práva a povinnosti si totiž odpovídají a nejsou rozdělovány diskriminačním způsobem. Svoboda každého je tedy

motivována. Každý je podněcován k tomu, aby se konkrétně rozhodl, jakoby přetvořil a projevil ve svém jediném povolání-profesi. Kapitalismus začal právě kalvinistickým položením rovnítka mezi „Beruf“ (*něm. povolání*) a „zaměstnání, profesi“ (*úkol, nasazení*). Navzdory čistě technicistnímu aspektu moderního pojmu „profesionalizace“ se nemůže antropologie vzdávat toho, aby v něm nehledala hodnotu „povolání“ osoby.

1.2. Ozvěny a odrazy v církví

Církev ze své strany nutně pocítila následky sociálních proměn a nového kulturního rozvoje. V reakci na tyto epochální výzvy uvedla do chodu proces svého hlubokého přiblížení současnému životu. Druhý vatikánský koncil zachytil a přijal z dřívějšího a již dozrálého vření především dvojí dynamiku: *růst laického stavu* uvnitř církve a *misijní naléhavost*, pokud jde o otevřenost k tomu, co je mimo církev.

Téma laického stavu umožnilo, že v teologii narůstala pozornost ke konkrétním povoláním (charismatům), do nichž se vtěluje všeobecné povolání křesťana. Příklonem k aspektu služby-úřadu (charismata jsou autentická v té míře, v níž vyjadřují reálné a účinné služby */servizi/*, které se stávají službou-úřadem */ministero/*), se dospělo ke stále větší naléhavosti a nejen k požadavku dospělé síly: dospělá komunita, dospělí křesťané, dospělá církev.

Misie jako další téma vyburcovalo církev, aby se zase obrátila ke světu, k člověku, ke službě lidskému rodu a aby se věnovala se stále novým úsilím inkulturaci. Z kultury, z dějin, musí umět čerpat neustále nové vzory, aby mohla uskutečňovat vtělení evangelia. Zvláště rostoucí uvědomění subjektu a rozšíření požadavku na profesionalizovanou účast vedou církev k tomu, aby vytvářela prostor dospělé křesťanské svobody a harmonického vykonávání služeb v různé formě.

Pro tuto osobitou modernizaci vydal koncil dvojí specifické usměrnění: *navrátit se k evangeliu*, což se chápe také jako biblický vzor autenticky křesťanského a církevního života. A postavit do vzájemného plodného napětí dva přesně dané závazky – úkol stálé a hodnověrné vnitřní *konverze* (ve vědomí všech věřících) a tomu odpovídající strukturální reformu církve (v jejích lidských institucích). Ideál prvotního křesťanství vybízí církve k mladistvé odvaze, ke stále nové regeneraci a znovuzáčinání vždy od začátku, téměř k jakési „eklesiogenezi“, s vynalézavostí a svobodou prvních dní života, když vyšlo svatodušní slunce a duše byla zaměřena na den druhého příchodu Krista. První křesťanské komunity se jeví jako obrazy církve, která je kreativní, odvážná, „komunitární“ (živa ve společenství), součinná (účastná) a dynamická.

Proto, aby takový závazek byl možný, vyžaduje se dvojí podmínka: u všech je třeba hluboké mobilizace vědomí s cílem umožnit obnovu, která vytvoří dispozici i pro radikální obraty beze strachu z nového, tedy pravou konverzi. Avšak elánu a obnově vědomí musí napomáhat a přispívat vhodné vnější struktury a instituce. Součinná církve vedoucí dialog potřebuje nástroje a znamení, které by dodávaly odvahu vydat se tímto směrem a na této cestě pak pomáhaly, i když samozřejmě vždy s pozorností na možná rizika prolomení hranic daných pravdou a láskou.

Taková je církev, která vzešla z druhého vatikánského koncilu. Církve, jež by byla cele službou, není snem anebo důvodem pro roztržku. Vytváří odpověď na kulturní výzvy, které podněcují církev, aby znovu objevovala svou původní minulost a vracela se k evangelijním zdrojům.

1.3. Avšak... vystávají starosti

Jak kulturní situace, tak i pokus přizpů-

sobit církev v sobě obsahují riziko zmatku. Přijmeme-li jako fakt, že mnozí pocítí potřebu specializovat se a vstoupit do dramatu života tím, že budou hrát svou úlohu (postavu), otevrou se tím dveře k pluralismu a fragmentaci (rozpadu), která může žít extrémní konfliktnost. V minulosti bylo ve společnosti i v církvi málo velkých společenských těles s relativně samostatnými úlohami. Třídy v občanské společnosti a životní stavy v církvi (klérus, řeholníci a laici) znamenaly poměrně omezenou míru konfliktnosti. Pouze po uplynutí poměrně dlouhých historických období vyvrcholily neshody v okamžicích násilí a revoluce⁴.

Dnes se hovoří o konci třídního uvědomění v té míře, že mnohost profesí a kompetencí vzbuzuje u stále většího počtu historických subjektů náklady nárokování svých práv a tedy klima konfliktnosti. Stáváme se stále citlivější na hodnotu „plurality“ a „různosti“, až po hojnou míru návratu anarchismu. Řídit společnost (a také církve) se proto stává stále těžším. Hovoří se o „krizi možnosti vládnout“, o nově se šířícím egoismu skupin, o zdůrazňované fašistické ideologii (korporativismus) a roztržštění života společnosti. Požadavek jednoty jako objektivního úkolu se stává zásadním. Rovněž tak narůstá problematika spojená s obranou identity velkých subjektů, jakými jsou stát anebo církve jako historický katolicismus.

Je riziko, že se nechá příliš prostoru neustálému bujení stále nových církevních subjektů, které si samy utvářejí svou vlastní církevní identitu. Každý uvědomělý a svobodný dospělý křesťan by potenciálně mohl vyžadovat možnost a právo na svou teologickou vizi, svou interpretaci víry a svůj způsob uskutečnění církve. Zdá se, že stín hereze a schizmatu, alespoň jako příznak autonomních forem příslušnosti k církvi nebo k „paralelním“ církvím, zaujímá

v křesťanském životě stále rostoucí prostor... Proto je velmi důležité zabývat se otázkou charismatické a služebné struktury církve z pohledu, který by neupřednostňoval vnímání osoby a jejich rolí na úkor vnímání společenství a jednoty – a naopak.

2. Teologický rámec: služba** církve a v církvi

Teologie ze své povahy odpovídá na snahu o formulování ideálu „bytí“ skrze vztah, kterému je potřeba přizpůsobovat skutečnost. Nikoliv však v utopické, abstraktní perspektivě nebo aspoň ne pouze takto. Tak totiž odrazuje dějinné stoupání směrem k ideálu, a nakonec dává důvody k destruktivnímu revolučnímu řešení, které radikálně demonizuje omezení vlastní skutečné historické minulosti a nevyhnutelně se pokouší o úniky z reálného světa.

Autentická teologie musí usilovat o začlenění ideálních hodnot podle srozumitelných měřítek a formulaci kulturních rámců pro lepší orientaci, které čerpá z pokladu křesťanské zkušenosti minulosti a současnosti.

Aktuálním tématem se stává zkoumání biblických charismat nutných ke konfrontaci se svátostnou a právní strukturou církve, aby se došlo k vymezení některých rozhodujících souvislostí.

2.1. Biblické citáty na téma „charismata–služby“

Především je potřeba překonat některé základní předsudky. Často se upřednostňuje dialektické vnímání vztahu mezi Starým a Novým zákonem, jako by Starý zákon zosobňoval literu, tvrdý zákon kolektivismu, který omezuje svobodu osob, zatímco Nový zákon jako by byl domovem Ducha a lidské svobody. Rovněž se s oblibou kladou proti sobě tyto dva výrazy: *charisma* a *služba*; charisma poukazuje na to, co má zázračnou božskou povahu daru přineseného církvi, za-

tímco služba kvalifikuje pokorný, opakující se lidský přínos.

Bible však zdůrazňuje jednotu a učí o svobodě, o lásce a o Duchu. Bible učí postupně a po etapách; ale vždy podle hluboké jednoty, která dovoluje vidět cíl v předstihu. Vysvětluje téma *smlouvy, povolání, poslání* (především prorocké a kněžské), *lásky a služby* (s důrazem na službu)..., jsou to témata společná celému Božímu lidu, před i po Kristu; týkají se také jednotlivců a jejich svědomí. Opravdová svoboda není zázrak; jedná se spíše o plod procesu osvobození, kterým je *dar* Ducha a *závazek* jako vyjádření lásky.

Samozřejmě pouze s Kristem a Novým zákonem bylo dosaženo plnosti zjevení, ideálního cíle. V Kristu byl Duch darován „v neomezené míře“ (*srov. Jan 3,34*) a Ježíš pak „vylévá“ Ducha v neomezené míře na učedníky a na církve. A tak se naplňuje (podle intuice Petra, ve jeho prvním projevu v den Letnic) proroctví Joelovo: nejen někteří, ale všichni - muži a ženy, mladí i staří - dostávají Ducha a prorokují (*srov. Sk 2,16-18*).

Vstoupili jsme do poslední fáze dějin, do jistého předjímání eschatologie. Apoštol Pavel plně uchopil „novost“ úlohy daru Ducha církvi a jeho návaznost na službu - tedy přímou souvislost mezi charismaty a službou. Této mnohosti darů předchází Dar - sám Duch Svatý. Dar se realizuje v uplatňování svobody (skrže níž se každý člověk stává aktivním členem církve) a v uplatnění lásky (skrže kterou je církve skutečným společenstvím, pravým tělem Krista a dokonalou jednotou). „*Kde je Duch Páně, tam je svoboda*“ (2 Kor 3, 17); *Kde je Duch, tam je láska* (*srov. Řím 5, 5*); na těchto dvou principech stojí Pavlův objev.

Jeho teologie je rovněž analytická. Máme na mysli 1 Kor 12–14. On přímo vytváří

i originální slovník. Před ním si patrně vystačili se zdůrazňováním, že křesťan je „duchovní“ neboli příjemcem, který dostává dar Ducha, žije v síle Ducha, podle Ducha a v Duchu. Pavel zdůrazňuje úplnější vztah; neboli se všemi třemi božskými osobami Trojice. Pokud je Duch pramenem darů (*Pavel zavádí pojem „charisma“ proto, aby podtrhl jeho zdarmadanost*), Syn Boží, který se stal člověkem, ukazuje nutnou formu autentické služby (*Pavel zavádí pojem „služba“, neboť vše poměříme podle obrazu Krista „služebníka“, Krista, jenž se stal jedním z nejposlednějších a nejmenších proto, aby byl jejich otrok až k smrti na kříži*), ale Otec vyžaduje a nárokuje plnou a skutečnou účinnost (*Pavel proto zavádí pojem „mimořádné síly“*).

V *1 Kor 12,1–6* se lze dočíst: „*Bratři, co se týká duchovních darů, rád bych, abyste v té věci měli jasno. Víte dobře, že ... dary jsou sice rozmanité, ale je pouze jeden Duch. A jsou rozličné služby, ale pouze jeden Pán. A jsou různé mimořádné síly, ale je pouze jeden Bůh.*“ Táž identická skutečnost je naznačena třemi odlišnými způsoby, podle toho, zda je vysvětlována ve vztahu k Otci, Synu nebo Duchu. Pavel podtrhuje jednotu. Pravý dar Boha se uskutečňuje jako *služba* (po Ježíšově vzoru) a jako přechod z oblasti vůle do oblasti učinění konkrétních kroků: „účinná činnost“ (*opera efficace*).

Účinnost pak Pavel ověřuje na poli církve. Charisma – služba – mimořádná síla je to, co se podílí na budování církve, vytváření společenství, podporování jednoty a růstu v bratrství a ve společenství. Pavel poměří charisma–službu podle kritérií „užitečnosti pro všechny“ (jen celé tělo rozhoduje o hodnotách jednotlivých údů; každý úd tvoří jeho část, aniž by omezoval ostatní - bez prvenství, neúcty nebo pohrdání ostatními). Tedy smysl omezenosti - každý tvoří vlastní ohraničenou část a smysl prvenství „celku“ (komunity) nad jednot-

livými částmi. A pokud by existoval nějaký princip privilegií nebo povzbuzení, Pavel volí víru: nejdůležitější charismata–služby jsou podle něj ty, které působí růst víry, aby se církev stávala stále více společenstvím s Kristem, církví na cestě k hlubšímu porozumění slovu pravdy, které od něj obdržela. Pouze tak se, podle Pavla upevňuje společenství mezi bratřími. V centru tří kapitol o charismatech–službách (*1 Kor 12–14*) to potvrzuje slavný „*hymnus na lásku*“ (*kap. 13*).

Existuje však další aspekt Pavlovy nauky, u kterého je vhodné se pozastavit. Můžeme se vyjádřit takto: Pavel se zasazuje o hluboké a rostoucí polidštění charismat (takřka: vtělení); stále podle obrazu Krista. Podle Pavla znamením Ducha jistě není odcizení a opuštění mysli, ztráta racionality, vědomí, zhodnocení lidských zdrojů, to, že se stanou méně myslící, méně svobodní. Právě naopak: Pavel bojoval energicky proti takovým „extatikům“, kteří snili o dobrém obchodu se zázraky a kuriozitami.

Pavel prohlašuje: „*Ve shromáždění však – abych poučil i druhé – raději řeknu pět slov srozumitelně než tisíce slov ve vytržení*“ (*srov. 1 Kor 14,19*). Dar Ducha neuhází mysl, ale právě naopak ji otevírá. Působení Ducha spočívá v tom, že nás více polidšťuje. Téma charismata – služby zavazuje, aby se z křesťanů stávali zralí lidé, lidštější společenství, církev, jež se vtělí do dějin a nebojácně vstoupí do konkrétního života. Neutíká, neuniká, neuzavírá se do sebe, ale projevuje se misionářstvím. Proto se Pavel srovnává s charismatem–službou apoštola, který byl vnímán jako autorita. Mezi kritéria autenticity Pavel neklade pouze víru a zsvěcení Kristu, ani nějakou všeobecnou jednotu církve, ale vyžaduje, aby se v každém společenství vytvořilo stálé a vzájemné ověřování; všichni mohou „soudit“ (*srov. 1 Kor 14,29*) s ohledem na autoritu apoštola:

kdo neuznává dar druhých, zvláště dar „hlavy společenství“, není věrohodný v nároku na svůj dar (*srov. 1 Kor 14,32–38*).

Na závěr lze dodat, že Pavel klade na první místo v církvi „charismatickou“ strukturu (protože největší hodnotu přisuzuje Duchu, jakožto principu a budovateli církve), ale trvá na „služebné“ povaze, kterou se taková struktura musí vyznačovat. Nedává prostor žádné opozici vůči dalším faktorům a strukturám, které utvářejí církev: „svátostné struktury“ (Pavel uznává podstatnou důležitost křtu a eucharistie při zro-

du křesťana a církve) a „právní struktury“ neboli „instituce“ (Pavel stále hájí autoritu apoštolů a představených společenství; v jeho seznamech charismat jsou apoštolové vždy na prvním místě).

z italského přeložil P. Tomáš Mrňávek

*zdroj: Mario Midali a Riccardo Tonelli,
slovník Pastorace mládeže
(Dizionario di Pastorale Giovanile),
vydavatelství Elle Di Ci,
10096 Leumann (Torino), 1992.*

druhá část překladu bude zveřejněna v příštím čísle

¹ Pozn. překladatele: v originále je výraz „ministeri“, který v tomto kontextu znamená „službu v církvi“ nebo „službu-úřad“ na rozdíl od služby jako takové („servizio“).

² V originále je výraz „ministerialità“, jež by bylo možno překládat také slovem „služebnost“.

³ Gaudium et spes dává přednost používání těchto termínů spíše než starého výrazu „práce“, který by mohl evokovat minulost, kdy námaha a zátěž charakteristické pro její pouhé vykonávání, téměř vždy materiální a otrocké, převažovaly nad faktorem racionální, osvícené a tvořivé účasti.

⁴ *it. personaggio* do tohoto pojmu zahrnuje také významy postava, individuum;

it. persona, také význam člověk

⁵ Tím, že se technická příprava stává velmi náročnou s ohledem na kompetenci vyžadovanou od produktivního člověka.

⁶ Máme na mysli francouzskou revoluci a její konflikt mezi novou stoupající buržoazní třídou a starou šlechtou, anebo proletářskou revoluci proti kapitalistické buržoazii).

MARIA, MATKA A VZOR KAŽDÉHO POVOLÁNÍ

Výběr ze závěrečného dokumentu kongresu o povoláních ke kněžství a k zasvěcenému životu v Evropě, který se konal ve dnech 5. – 10. května 1997 v Římě. Kompletní text s názvem Nová povolání pro novou Evropu vyšel jako dokument ČBK (červená řada) v květnu a je k dispozici na jednotlivých biskupstvích.

V jedné osobě se dialog mezi svobodou Boha a svobodou člověka uskutečňuje dokonalým způsobem, oba dva typy svobody mohou navzájem působit a plně uskutečňovat plán povolání. V osobě, která nám je daná, abychom v ní rozjímali o dokonalém obrazu povolání, který by se měl naplnit v každém z nás.

Je to Maria, dokonalý obraz Božího snu o člověku! Je člověkem jako my, malou částkou, do které Bůh mohl vlít celou svou

božskou lásku. Naděje, která nám je daná, abychom při pohledu na ni i my mohli přijímat Slovo, aby se v nás naplnilo.

Maria je žena, na které Nejsvětější Trojice může plně prokázat svou svobodu volby. Jak říká sv. Bernard, když komentuje poselství anděla Gabriela při zvěstování: „*Toto není Panna nalezená na poslední chvíli ani nalezená náhodou, ale byla vybrána před věky; Nejvyšší si ji předurčil a připravil.*“¹ Ozvěnu mu činí sv. Augustin: „*Dříve než se Slovo*

narodilo z Panny, On si ji již předurčil jako svou matku.“²

Maria je obraz božského vyvolení každého člověka, vyvolení, které je již od věčnosti a je svrchovaně svobodné, tajemné a milující. Vyvolení, které pravidelně sahá dál, než si o něm člověk může myslet: žádá ho o nemožné a požaduje od něj jedinou věc, odvahu věřit si.

Ale panenská Maria je i vzor lidské svobody při odpovědi na vyvolení. Je znamením toho, co Bůh může učinit, když najde člověka ochotného přijmout jeho návrh. Ochotného říci své „ano“, ochotného

připojit se k pouti povolání ženy povolane stát se Matkou Spasitele a Matkou církve. Tato dlouhá cesta bude završena pod křížem ještě bolestnějším a tajemnějším „ano“, které ji v úplnosti činí matkou; a potom ještě ve večeradle, kde spolu s Duchem tehdy i dnes plodí církve a každé povolání.

Maria je konečně dokonale uskutečněný obraz ženy, dokonalé spojení ženské geniality a fantazie Ducha, který ji nachází a volí si ji za nevěstu, panenskou matku Boha a člověka, dceru Nejvyššího a matku všech žijících. V ní každá žena nalezne své povolání, povolání panny, manželky, matky!

¹ In laudibus Virginis Matris, Homilia II, 4: Sancti Bernardi opera, IV, Romae, Editiones Cistercenses, 1966, s. 23.

² In Iohannis Evangelium », Tractatus VIII, 9: CCL 36, s. 87.

PASTORAČNÍ PŘÍPRAVA K PROŽITÍ WYD S KRISTEM

Jak ze Světových dnů mládeže (WYD) vytěžit co nejvíce duchovního dobra?

Co jsou to WYD?

Světové dny mládeže jsou církevní událostí, při které se mimořádným způsobem projevuje víra v Krista.

Setkání probíhá ve slavnostním duchu: mladí lidé ukazují, že církev je živý organismus, a dosvědčují, že křesťanské poselství je stále aktuální.

Zároveň jsou WYD znamením, že církev tvoří jedno společenství: mladí z celého světa, různá sdružení, komunity, uskupení a hnutí se setkávají s papežem a biskupy, s nimiž sdílejí lásku ke Kristu a církvi, a také své poslání ve světě. Během WYD se společenství církve projevuje a posiluje.

Setkání je proto zřetelným a nadšeným projevem víry církve v Ježíše Krista.

Pastorační cíle WYD

Cíle Světových dnů mládeže jsou zřejmé:

- umožnit lidem osobní setkání s Kristem, který přetváří život člověka
- naučit se vnímat katolickou církev jako tajemství a společenství
- hlouběji si uvědomit povolání každého pokřtěného k apoštolátu
- lépe pochopit význam svátostí smíření a eucharistie posilujících život křesťana

Důležité je tedy upevnit spojení s Kristem praktikované v církvi s pravým nadšením, ze kterého pramení apoštolská horlivost a potřeba vzájemně tuto radost sdílet.

Duchovní příprava – katecheze

„V Kristu zapuště kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry“ (srov. Kol 2,7).

Motto WYD v Madridu 2011 připomíná, že je nezbytně nutné, aby veškeré naše myšlenky, emoce, měřítka, iniciativy, touhy, a vůbec celý náš život, měly kořeny, zdroj obživy a síly, v Ježíši Kristu. Jen díky Němu můžeme růst a zrát, pouze skrze Něj, jak doufáme, dojde náš lidský život naplnění.

Katechezemi chceme přispět k tomu, aby mladí lidé, stále více poznávali Ježíše Krista, Přítele a Pána, projevovali opravdovou touhu, aby se On stal hnací silou jejich života a pevným základem, na kterém jej vystaví, a upřímně usilovali o to, aby se tak stalo.

Témata katechezí

Během pastorační přípravy postupně zopakujeme, v čem spočívá křesťanská víra: v co věříme a co žijeme. Když k nám Bůh promlouvá, nezjevuje nám pouze něco o sobě, ale také nám dává poznat, kým skutečně jsme my a jakým způsobem nám jeho milost dává schopnost žít nový život. Naše existence je poznamenána Bohem, který nás povolává do společenství s Ním.

Promítáme-li si v myslí dějiny spásy, pozorujeme Boží působení ve svém životě a v historii – za skutečnost, že jsme schopni si toto uvědomovat a vidět, vděčíme Duchu Svatému – a docházíme proměny: rozumu se dostává světla, srdce plesá radostí a odvažuje se toužit po Božích zaslíbeních, sílí vůle k velkorysému odevzdání se. Duch Svatý v nás vyvolává vděčnost, díkůvzdání, obrácení, touhu spolupracovat s Bohem na jeho spásonosném díle.

Radostné a nadšené přilnutí ke Kristu přítomnému v církvi je vyjádřeno ve vyznání víry – pochopeném ve správném slova smyslu a horlivě šířeném – v modlitbě a liturgické bohoslužbě, v následování Ježíše v každodenním životě.

V prvním období jsou nabídnuta tato témata:

1. „*Bůh nám dal schopnost žít s Ním*“.

Nejnáléhavější a nejzásadnější otázky týkající se života, hledání jeho smyslu, „nepokoje v srdci“, schopnosti „zamyslet se“, jsou znamením, že Bůh nás učinil pro sebe: jsme schopni Boha.

2. „*Bůh nám vychází vstříc v osobě Ježíše Krista*“.

Kristus - Zjevení Boha – vnáší světlo do našich neklidů, hledání, otázek. Bůh je láska daná v oběť, výzva k lásce. Světlo, kterým je Kristus, odpovídá na naše otázky a tím nám otevírá zcela nové obzory.

3. „*Narodil se z Marie Panny, pravý Bůh a pravý člověk*“.

Každá lidská bytost získává skrze vtělení věčného Božího Syna novou – božskou – hodnotu.

4. „*Ježíš zvěstuje nebeské království*“.

Hlásá, očisťuje, přesahuje a bere si k srdci touhu po lásce a její potřebu, soucit se slabými, chudými, nevinnými, kteří musí snášet příkoří, touhu po definitivním odčinění veškerého bezpráví. Ve svém životě, skutcích a slovech Kristus zvěstuje a uskutečňuje Boží vládu.

5. „*Povolává nás ke spolupráci*“.

Naše schopnost konat dobro, pomáhat druhým a nechat si pomáhat vychází z Krista, který ji orientuje žádoucím směrem, posiluje a rozhojňuje. Proto nám posílá do cesty mnoho různých lidí, abychom společně s Ním usilovali o nastolení Božího království.

6. „*Dobrovolně se vydává na smrt*“.

Pokud snášíme obtíže, zejména takové, jež plynou z věrné spolupráce na evangeliu, ve spojení s Kristem a podle jeho příkladu důvěry a věrnosti, stávají se nám zdrojem života. Neboť jen zrno, které samo zahyne, vydá plody. Proto z Ukřižovaného vychází

síla, jež k Němu všechny přitahuje. Probodnut kopím podněcuje víru v těch, kdo na Něj hledí.

7. „*Třetího dne vstal z mrtvých*“.

Naše odevzdání se Kristu, zasvěcení se evangeliu, ač sebevíc omezené a ubohé, je tajemně živeno a upevňováno silou vzkříšeného Pána. „*Nebojte se. Já jsem přemohl svět*“ (Jan 6,20; 16,33). On je naším bezpečným základem.

8. „*Dává nám svého Ducha, který nás s Ním spojuje a posvěcuje*“.

Jestliže řekneme „ano“ životu ve spojení s Ježíšem, pak se v celém našem životě bude projevovat Boží synovství. Naše myšlenky, slova, skutky, vztahy se stanou prostým a odvážným svědectvím toho, co Bůh působí v nás a co touží činit v srdci každého.

Metoda

Neexistují dvě zcela totožné skupiny lidí. Proto člověk, zodpovědný za doprovázení a vedení určité skupiny v jejím růstu ve víře, vždy musí přizpůsobit potřebám a okolnostem své skupiny každý model katechetické formace, který se nabízí.

Nejdůležitější proto je ujasnit si, co je cílem každé katecheze. Například: jaký aspekt Kristova tajemství chceme předložit k rozjímání, „pochopení“, slavení, prožívání. A také: jaký aspekt života mladých má být vysvětlen, utvrzen, správně nasměrován skrze konkrétní aspekt Kristova tajemství, který se nabízí.

Za žádných okolností nesmí chybět naslouchání Božímu slovu, které – předávané církví – rozjasňuje lidský život, ani rozjímání nad životem, který má být Božím slovem osvícen a proměněn.

K tomu je nezbytná aktivita ze strany doprovázejícího, jehož úkolem je: nabídnout texty, které by skupině přiblížily Boží slovo, svědectví církevních otců a příkladných křesťanů, nauku církve, modlitbu, cestu k následování Ježíše Krista.

ze španělského přeložil Petr Koutný

Zdroj: <http://www.madrid11.com/>
JMJ2011ESP/REVISTA/cabecerasypies/
PortadaEnCaminoasp:vmenu=EN%20CAMINO

Překlad všech přípravných katechezí do českého jazyka je zveřejněn na oficiálních českých stránkách <http://madrid2011.signal.cz/> a souběžně na oficiálním českém profilu Světových dnů mládeže <http://www.facebook.com/svetovychdnimladeze>.

BENEDIKT XVI. ZVE MLADÉ DO MADRIDU

Naděje! Toto slovo, k němuž se často vracím, se dobře snoubí právě s mládím. Vy, milí mladí přátelé, jste nadějí církve! Ona očekává, že se stanete posly naděje, jak tomu bylo loni v Austrálii na Světovém dnu mládeže, velkém projevu víry mladých, který jsem mohl osobně prožít a kterého se zúčastnili i někteří z vás. Mnohem víc vás bude moci přijet do Madridu v srpnu 2011. Už nyní vás zvou na toto velké setkání mladých s Kristem v církvi. ... Vaše nadšení pro křesťanskou víru je znamením naděje pro církev žijící a působící v těchto zemích. Abyste dali plnější smysl svému mládí, následujte odvážně a štědře Pána Ježíše, který klepe na dveře vašeho srdce. Kristus od vás žádá, abyste jej přijali jako přítele.

Nechť vám Pán žehmá a naplní každý váš dobrý životní plán!

(Benedikt XVI., Stará Boleslav, 28. 9. 2009)

ROZHOVOR S ŘEDITELEM

P. JAROSLAV KRAJL

*(*1972) je ředitel arcidiecézního centra mládeže a arcidiecézního centra života mládeže Nazaret pražské arcidiecéze a zároveň farářem farnosti sv. Jakuba Staršího Praha 4-Kunratice*

1. Můžeš se nám stručně představit?

Jmenuji se Jaroslav Krajl a pocházím z Prahy – Vinoře. Jáhenskou službu jsem vykonával v Praze – Stodůlkách a po vysvěcení na kněze v roce 2000 jsem byl kaplanem ve Vlašimi. Od roku 2002 jsem v Arcidiecézním centru pro mládež v Praze.

2. Ovlivnil někdo zásadně tvé rozhodnutí stát se knězem?

Ano, Bůh a pak z lidí asi nejvíce P. Karel Pilík.

3. Jaké byly Tvé první myšlenky, když ses dozvěděl, že budeš zodpovědný za centrum života mládeže?

To už opravdu nevím.

4. Co Tě na Tvé práci nejvíc těší? Nebo naopak netěší?

Nejvíce mne asi těší, když někomu opravdu mohu pomoci a když se daří týmová práce pro mladé. Netěší mne administrativa.

5. Co bylo ve tvém životě zatím nejtěžší?

Myslím, že to nejtěžší teprve přijde. :-)

Hodně náročné bylo nepochopení, které člověk zažil. Pak samozřejmě některá úmrtí.

6. Co naopak Ti udělalo největší radost?

Mé kněžské svěcení.

7. Se kterým člověkem, osobností by ses rád setkal a proč?

S Járou Cimrmanem. Protože kdybych se s ním setkal, tak by opravdu existoval, a bylo by to přece setkání s největším Čechem.

8. Kdo je Tvým oblíbeným světcem a proč?

Mám jich více: sv. Josef (moc toho nenamluvil), sv. Jan Křtitel (ukazoval na Ježíše a ne na sebe), sv. Filip Neri (uměl si dělat srandu ze sebe i z druhých).

9. Máš nějakou myšlenku, citát, motto, které Tě provází životem?

Ano dokonce dvě: „Omnia vincit amor!“ a „...choďte po všech cestách, jak jsem vám přikázal, a povede se vám dobře.“ (Jer 7,23)

10. Máš v zásobě nějakou humornou historku ze života na centru pro mládež?

Teď si opravdu na nic nevzpomínám. :-)

Děkujeme za Tvé (krátké) odpovědi a přejeme hodně cimrmanovského humoru a nadhledu v práci na centru i ve farnosti.

VÝZVA - PROSBA SKUPINY PASTORACE POVOLÁNÍ

Pokud pořádate aktivity zaměřené na pastorační povolání, prosíme, abyste pomohli obohatit jejich přehled na www.hledampovolani.cz, Zasílejte je konkrétně otci Antonínu Forbelskému na email: forbelsky@centrum.cz. Děkujeme.

SEKCE PRO MLÁDEŽ ZVE, POŘÁDÁ A INFORMUJE...

STUDIJNĚ - FORMAČNÍ KURZ

Studijně-formační kurz Sekce pro mládež ČBK trvá dva roky a zahrnuje čtyři týdny v roce. V roce 2002 schválila Česká biskupská konference stanovy tohoto kurzu.

Nový dvouletý cyklus otevíráme prvním týdnem od **10. - 15. 10. 2010**. Zakončení dvouletého cyklu bude v dubnu 2012.

Cílovou skupinou jsou především kněží a laici pracující s mládeží, např. kaplani zodpovědní za mládež v děkanátu/vikariátu, pastorační asistenti, laičtí pastorační pomocníci, řeholníci a řeholnice angažovaní pro mládež v rámci řehole, absolventi diecézních kurzů pro animátory apod.

Cíle kurzu: prohloubení odbornosti (vzdělávání i formace) pracovníků především s ohledem na diecézní pastorační mládeže a příprava dalších těchto pracovníků pro budoucnost.

Jednotlivé dny kurzu obsahují kromě přednášek i společnou modlitbu, práci ve skupinkách a osobní sdílení účastníků. Svou skladbou dává kurz příležitost ke vzájemnému poznávání kněží, zasvěcených osob a laiků angažovaných v pastorační mládeže. Rozdílné zkušenosti a pohledy obohacují

nejen účastníky navzájem, ale také pomáhají k hledání cest účinnější pastorace.

Podmínkami pro přijetí do kurzu je ukončené středoškolské nebo vysokoškolské vzdělání, zájem o práci s mládeží, doporučení biskupa, ředitele diecézního centra mládeže, duchovního správce farnosti nebo představeného. Kurz je zakončen zkouškami. Absolventi kurzu obdrží osvědčení o absolvování specifického vzdělávání a formace.

Přihlášky do kurzu zasílejte na adresu:

SEKCE PRO MLÁDEŽ ČBK

Thákurova 3

160 00 Praha 6 – Dejvice

email: mladez@cirkev.cz

tel.: 220 181 739

Základní informace najdete také na <http://sfk.signal.cz>

Zájemcům zašleme podrobnější informace.

ANTIOCHIE

*Chceš netradičně a užitečně strávit 14 dní o prázdninách?
Tak neváhej a jed' na Antiochii!*

Antiochie je určená pro mladé lidi (nejlépe od 16 let), kteří chtějí vytvořit zajímavý program pro děti a mládež ve farnostech, kde se živá víra stala minulostí. Hlavním cílem je

naplňovat Ježíšův příkaz hlásat Evangelium celému světu a svým životem vydávat svědectví o tom, že podle Evangelia lze žít i v dnešní době.

Antiochie probíhá přes celé prázdniny vždy na dvou místech - v Čechách (Cvikov) a na Moravě (Rudná p. Pradědem) ve čtyřech turnusech, kdy každý turnus trvá 14 dnů. Jednotlivé turnusy má na starosti aspoň jeden bohoslovec. Přesné **termíny a další info** najdeš na adrese: **www.antiochia.cz**

Jako motivaci cituji jednoho účastníka:

Po nelehkém rozhodování jsem nakonec jel. Když jsem dorazil na místo, nebylo mi rozhodně do zpěvu. Čekala mě rozbitá fara, kde tekla jen studená voda. Prostě pravé partyzánské podmínky. Říkal jsem si: „Co tu budu dělat? Kam jsi mě to, Pane, poslal?“ Situace se mi zdála beznadějná. Asi během dvou dnů se ukázalo, jak byly mé obavy malicherné. Sešla se úžasná

parta mladých lidí, měli jsme skvělé vedoucí a velice rychle jsme fungovali jako sebraný tým. Byl to hmatatelný důkaz, jak se Pán stará, není důvod se bát, protože je s námi. Také místní nás přijali neuvěřitelně. Na první bojovou hru přišlo tolik lidí, že se musela částečně přeorganizovat a pro velký úspěch byla i odvěta, která se brála až do tmy. Podobně to bylo i v dalších dnech a na konec čtrnáctidenního turnusu jsme měli představení v místním kulturáku s poměrně slušnou účastí. Do programu se zapojili i místní mladí, takže výsledek stál rozhodně za to. Pokud tedy chcete zažít o prázdninách něco velkého, neváhejte. Antiochie podle mě není předně o obrácení lidí, ale hlavně o tom, ukázat, že jsme normální. Mně osobně Antiochie dala brozň moc, především však zkušenost víry! (Pavel G.)

ARCIDIECÉZNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

V Moravské Třebové od 22. do 25. července 2010

Po pěti letech máte opět možnost se setkat na vícedenním **arcidiecézním setkání mládeže**, tentokrát v **Moravské Třebové**. Setkání se koná od **22. – 25. července 2010**. Součástí programů budou diskuse na různá témata, možnost sportovního i tvůrčího využití, setkání s otci biskupy a jiné. Tématem

setkání je především náš osobní vztah s Bohem a schopnost vydávat svědectví o Lásce s velkým „L“. Nebude o tom jen hovořit, ale také vyjdeme do ulic města a prostřednictvím „skutku milosrdenství“ se setkáme s lidmi nevěřícími. Více informací a přihlášky na **www.ado.cz/mtrebova2010**.

XXX. PĚŠÍ POUŤ Z KRAKOVA DO ČENSTOCHOVÉ

Letošní motto „Piełgrzymky“: *Budme svědky Lásky*

Ve dnech **5. - 12. srpna 2010** se již potřinácté vydá na **pěší pouť do svatyně Matky Boží na Jasnou Horu**, spolu s tisíci polských poutníků, i skupina číslo „9“ z České republiky. Jako každý rok, tak i letos Vás srdečně zveme na „exercicie na cestě“ z Krakova do Čenstochové. Chceme opět prožít šest dnů v modlitbě, rozjímání a skrze

své oběti přinášet milost všem potřebným v našich rodinách, farnostech a v celé církvi. Odjezd v odpoledních hodinách 5. 8. 2010, návrat v noci 11. na 12. 8. 2010.

Termín přijímání přihlášek: do 31. 7. 2010.
Cena: 1200,- Kč (zahrnuje organizační účely, zdravotní pojištění, cestovné do Polska a zpět). Zájemcům, kteří se chystají na pouť

poprvé, zašleme podrobnější informace o organizaci cesty. Podrobné informace ohledně odjezdu obdržíte poštou několik dnů před odjezdem.

Přihlášky a peníze zasílejte na adresu:

P. Slawomir Sulowski,
Kostelní nám. 161/2, 787 01 Šumperk,
email: sulowski@wo.cz.
Případné dotazy na telefonním čísle:
731 402 146

VIDĚT, SLYŠET, NEZAPOMENOUT ... OSVĚTIM 2010

Společná cesta mladých lidí z Evropy.

Osvětim – poněkud zvláštní cíl poutě. A přesto, právě na tom, zda si toto místo a dobu připomínáme, možná záleží, jestli to vše ještě někdy dopustíme.

Komunita SANT'EGIDIO srdečně zve všechny zájemce na pouť mladých lidí do Osvětimi. Společná cesta na místa spojená s nejhrošími zločiny v moderních dějinách lidstva se bude konat **10. - 12. září 2010**.

Prvního setkání, které se konalo v září roku 2008, se zúčastnilo na 400 mladých lidí ze střední a východní Evropy a protože se tento první ročník velmi vydařil, rozhodli jsme se uspořádat celou akci znovu.

Součástí 2. ročníku bude kromě prohlídky koncentračního tábora Osvětim, Osvětim-Březinka a návštěvy města Krakova také setkání s přeživšími svědky holocaustu.

Přihlásit na pouť se můžete na e-mailové adrese: santegidio.osvetim@seznam.cz, kde Vám rádi sdělíme podrobnosti cesty i její organizace.

Přidejte se k nám na pouť do Osvětimi! Těšíme se na Vás.

BLAHOŘEČENÍ CHIARY LUCE BADANO

Společná cesta do Itálie ve dnech 23. – 28. září 2010.

„Mladí jsou budoucnost. Já již nemohu běžet, a proto bych vám chtěla – jako na olympiádě – předat pochodeň. Máte jen jeden život a stojí za to ho dobře využít.“
(Chiara Luce)

Chiara Badano se narodila 29. 10. 1971 v prosté rodině v Sassellu (Itálie) a od malička byla vychovávána ve víře. Vyrostla v krásné a nadané děvče, s nadšením se věnovala sportu. Patřila mezi mládež Hnutí fokoláře. Boha poznala jako Lásku a zvolila si ho za ideál svého života. Ze všech sil se snažila z lásky plnit v každém okamžiku jeho vůli. Dávala přednost prostým, pokorným a chudým lidem a snila o tom, že bude jednou jako lékařka pracovat pro děti v Africe.

V 17 letech ji postihl nádor kosti, nemoci čelila s důvěrou v Boží lásku. Často opakovala modlitbu:

„Chceš-li to Ty, chci to i já.“

Lidem kolem sebe předávala klid, pokoj a radost. Chiara Lubichová (zakladatelka Hnutí fokoláře) jí říkala „Chiara Luce“ (Luce = Světlo).

Informace o cestě, přihlášku a video o Chiaře Luce najdeš na www.focolare.cz.
Pro mládež od 14 let.

„BIBLICKÝ IMPULZ“ – ŘÍJEN 2010

Iniciativa k vzájemnému poznávání věřících (nejen) studentů u Bible

Motto: „Využijte čas vám svěřený“ (Kol 4,5b)

Každý den potkáváme spousty a spousty lidí – nezdravíme se, jen se známe „od vidění“. Přetrhněme tuto přehradu anonymity a rozsvíťme světlo, ať se můžeme vzájemně poznat a cítit se ve svém každodenním prostředí více jak doma.

Za tímto účelem v říjnu 2010 proběhne vlna akcí, jejichž organizátorem můžeš být i ty! Buď šířitelem impulzu, který sblíží lidi ve tvém městě. Zorganizuj akci dle tvého gusta a seznam se nejen s novými studenty, ale také s Biblií. Vše za naší podpory - pomůžeme ti s propagací, mediálně tvou akci podpoříme, dáme inspiraci,...

Cílem této akce je podnítit vzájemné poznání věřících a hledajících studentů ze stejné fakulty, koleje, oboru,...

Co na takovém večeru nesmí chybět:

- Vzájemné setkání a seznámení
- Společná modlitba
- Prezentace úryvku z Bible (četba, projekce, film, poslech) a společná práce s ním

Jak se můžeš zapojit?

Kontaktuj nás přímo

na info@biblickyimpulz.cz

a staň se tím, kdo dá ten správný impulz ve svém studijním městě.

ŠKOLA PARTNERSTVÍ 2010/2011 V PRAZE

Není škola jako škola! Ostatně říká se, že nejlepší školou je život sám.

Ale i na něj se hodí trochu připravit. Koneckonců znáte něco hodnotnějšího než vztahy? A co pak teprve vztah s tím člověkem, který je nejbliže vašemu srdci?

Pro školní rok 2010/2011 jsme pro vás opět připravili kurz, ve kterém bude příležitost se intenzivně zaměřit na mnohá témata spojená s partnerskými vztahy a získat důležité podněty a informace pro váš současný a budoucí život. Čerpáme z oblasti psychologie, spirituality, medicíny atd. Kurz je určen pro páry, které spolu chodí jakkoli dlouhou dobu, i pro jednotlivce (tzv. „singles“) ve věku od 17 do 30 let.

Kurz trvá 4 víkendy a probíhá v centru Nazaret (Praha 4 – Kunratice). Začíná se vždy v pátek v 19:15, končíme v neděli po obědě. Zajištěno je ubytování i strava. Cena za jeden víkend je 250 Kč.

Přihlášku pošlete na adresu adcm-pha@volny.cz. Více informací o kurzu na www.praha.signaly.cz nebo na tel. 244 910 469, případně na výše uvedeném emailu.

HUDEBNÍ FESTIVAL VOX 010

7. ročník benefičního hudebního festivalu se koná 20. listopadu 2010 od 14:00 – 22:00 hod. v sále Pastoračního střediska v Praze 6 – Dejvicích.

CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ ANIMÁTORŮ

Koná se od 15. do 21. srpna 2010 v Kroměříži.

V programu budou zařazeny také tematické skupiny, kdy budete mít možnost se dozvědět něco z oblastí psychologie, partnerství, sexuálního života, metodiky vedení společenství, dějin, bioetiky a dalších aktuálních témat, načerpat praktické vědomosti do své služby a zeptat se na otázky, které vás trápí.

Na koho se tedy můžete v průběhu setkání animátorů těšit? Zde malá ochutnávka z těch, které můžete potkat tváří v tvář:

- Jak může ten, kdo žije normální život, vést ještě mimo normálního života život duchovní? Z čeho čerpat? O duchovním životě budou hovořit hlavní přednášející **Tomáš Holub a Katka Lachmanová**.

- Připadal sis někdy, když si s druhými hovořil o víře trapně, protože jsi nevěděl, jak odpovědět? Nic si z toho nedělej, jak na to Ti poradí **P. Jan Balík** ve své skupince Jak odpovídat na otázky víry.

- Jak žít a budovat osobní, hluboký vztah s Bohem v osobní modlitbě? O úskalích a těžkostech tohoto vztahu přátelství. Praktické podněty pro osobní modlitbu od **P. Vojtěcha Koukala** z komunity Blahoslavenství.

- Katolická církev je známá svým odmítavým postojem vůči antikoncepci. Je takový postoj rozumný? Na čem se zakládá? Odporuje církev sama sobě, když zároveň povoluje metody „přirozeného plánování rodičovství“? Proč je papež proti šíření kondomů v Africe? Může antikoncepční pilulka způsobovat potrat? To jsou některé otázky, na které se budete snažit hledat odpověď spolu s **Karlem D. Skočovským**.

- Máte ve svém okolí páry, které ještě neměly svatbu, ale nastěhovaly se k sobě? Co je asi čeká? O společném bydlení před svatbou, zda ani či ne si můžete povídat s **Hankou a Petrem Imlaufovými**.

- A co když narazím na zeď? O falešných představách o Bohu, o neobráceném srdci, o postojích proti Božímu milosrdenství, o druzích našich nesvobod a o tom, kdy Ježíš přestává být jediným prostředníkem mezi člověkem a Bohem...no prostě o překážkách duchovního života si budete moci povídat s karmelitánem **P. Františkem Horákem** z Kostelního Vydří.

- sestra **Markéta Hanáková** povede praktickou skupinku o tom, jak vést společenství.

- Co dělat, abychom byli kvalitními osobnostmi a dokázali své bohatství dát do společného? Jak se zbavit protivných chyb, které jsou překážkou pro dobré vztahy? Jak darovat, abychom nenarazili? Jak budoval z apoštolů malé společenství Pán Ježíš? Tak o tom a dalších vašich otázkách si můžete přijít popovídat s **otcem arcibiskupem Janem Graubnerem**.

- Co můžeme poznat o Bohu svým rozumem. Bible je plná zpráv o Bohu a na tom stojí. Bereme to vážně? Co vlastně znamená bázeň Boží. Co znamená: „Bůh je láska.“ Co znamená, že Bůh je a jaký vlastně je? Přijďte do tematické skupiny, kterou povede **otec biskup Jiří Padour**.

Schematický program a přehled všech tematických skupin najdete na <http://csa2010.signal.cz>

SVĚTOVÉ DNY MLÁDEŽE —

WORLD YOUTH DAY (WYD) / JORNADA MUNDIAL DE LA JUVENTUD (JMJ)

*Secce pro mládež České biskupské konference připravuje účast poutníků českých a moravských diecézí na **Světových dnech mládeže (WYD) 2011** v Madridu, které budou probíhat od 16. do 21. srpna 2011. Nedílnou součástí Světových dní mládeže jsou „**Dny v diecézích**“. „Dny v diecézích“ se budou konat v různých španělských diecézích od 11. do 15. 8. 2011.*

Registrace - přihláška

Poutníkům z České republiky doporučujeme **přihlášku přes diecézní centra mládeže a sekretariát Secce pro mládež ČBK**, nebo ve spolupráci s komunitami, hnutími a řády, z důvodů organizace a logistiky ubytování a účasti na programu **Českého národního centra**. Mohou se hlásit na (arci)diecézní centra pro mládež svých diecézí **od 1. 9. 2010 zasláním vyplněné přihlášky**. Pracujeme také na formě přihlášení přes internet, která by se měla spustit během prázdnin na **www.madrid2011.signal.cz**

Cena

Odhadovaná celková cena:

asi **4 900 Kč + 173 €**.

(včetně cesty, přesunů během dnů v diecézích, ubytování, stravy, batohu poutníka, příspěvku do Fondu solidarity a náklady spojené s návštěvou zajímavých míst cestou).

Celý týden s ubytováním a stravou: 163 €. V ceně je zahrnuto úrazové pojištění, městská hromadná doprava během týdne WYD, batoh poutníka (brožura pro liturgii, kšiltovka, tričko, knižní průvodce po Madridu a další předměty), volný vstup na kulturní aktivity Festivalu mládeže (koncerty, výstavy, vstupy do muzeí, atd.) a upřednostněný vstup do zón vyhrazených

pro registrované na hlavní ceremoniály WYD. K této ceně se připočte ještě 10 € jako dar do Fondu solidarity vytvořeného na podporu účasti mladých z ekonomicky slabších zemí.

Je třeba počítat s náklady na dopravu. Předpokládáme dopravu autobusy se zastávkami na zajímavých místech i s účastí na programu DID. Cesta autobusem bude stát asi 4 900 Kč.

<<FEJSBÚK>>

Staňte se fanouškem Světových dnů mládeže na facebooku, kde existuje česká stránka: <http://www.facebook.com/svetovychdni.mladeze>

<<OFIŠL VěVěVě>>

Podrobnější informace sledujte na české stránce:

<http://madrid2011.signal.cz/>

a nebo oficiálních stránkách k WYD

<http://www.madrid11.com>

<<VOLONTÝRS>>

Hledáme dobrovolníky, kteří by chtěli pomoci s organizací WYD. Hlásit se lze na Sekci pro mládež ČBK u Aničky Brabcové: e-mail: brabcova@cirkev.cz telefon: +420 220 181 753 mobil: +420 731 625 965

LOGO SVĚTOVÝCH DNŮ MLÁDEŽE MADRID 2011

Mládež z celého světa se sjednocuje, aby společně s papežem slavila svoji víru pod křížem. Vytváří korunu Panny Marie Almudenské, patronky Madridu. V koruně je možné rozpoznat písmeno „M“ – symbol Panny Marie a též počáteční písmeno Madridu, místa setkání.

Kříž, symbol křesťanství, je vyzdvížen nad celé setkání papeže s mladými, kteří svým svědectvím vytvářejí viditelné motto světových dnů mládeže (WYD): „*V Kristu zapusťte kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry*“ (srov. Kol 2, 7).

Logo WYD je samo o sobě katechezí, příležitostí k evangelizaci: rychlou a spolehlivou cestou ke Kristu je Panna Maria, Matka Boží a všech lidí. Mladí lidé mají v Mariině víře příklad a vzor, jak dosáhnout Krista a splnit primární cíl WYD – hlásat světu Jeho poselství.

Logo je tvořeno spontánními, ale pevnými tahy - jako mládež 21. století. Vyjadřuje blízkost, přívětivost, otevřenost, radost, nenucenost a pozitivnost.

Použitá škála teplých barev (červená, oranžová a žlutá) vyznačuje nezaměnitelné teplo a horko, znázorňuje identitu města Madrid i celého Španělska. Tyto barvy taky odrážejí „boží horkost“ – trojiční lásku.

Zdroj: <http://www.facebook.com/#!/notes/svetove-dny-mladeze/prezentace-oficialniho-logo-svetovych-dni-mladeze-madrid-2011/352866264481>

**PROSÍME, PODPOŘTE CELOSTÁTNÍ
SETKÁNÍ ANIMÁTORŮ V KROMĚŘÍŽI,
KTERÉ SE KONÁ 15. - 22. 8. 2010.**

**Modlitbou za setkání
Příspěvkem na organizaci**

